

Sygn. akt: I C 1005/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2019 r. w Szczytnie na rozprawie
sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

przeciwko D. B.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego D. B. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt zł) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.03.2016 r. do dnia zapłaty,
- II. oddala powództwo w pozostałej części,
- III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 234,58 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 1005/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. B. kwoty 740 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.03.2016 r. do dnia zapłaty i o orzeczenie o kosztach procesu.

Roszczenie swoje uzasadniła tym, że (...) Sp. z o.o. dokonała w dniu 24.10.2016 r. na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanego.

Pozwany w dniu 24.10.2015 r. zawarł z cedentem umowę pożyczki na kwotę 500 zł, za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej. Jednocześnie z zawarciem pierwszej umowy pożyczki, strony zawarły umowę ramową pożyczki określającą zasady i warunki zawierania wszystkich umów pożyczki. Pozwany przed wypłaceniem kwoty pożyczki, dokonał weryfikacji swoich danych, akceptacji warunków umowy i warunków spłaty zobowiązania. Cedent w dniu 24.10.2015 r. wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki. Pozwany zobowiązał się do jej zwrotu w terminie do dnia 9.03.2016 r. Do dnia dzisiejszego należność z przedmiotowej umowy nie została spłacona.

Na dochodzoną kwotę składa się kwota kapitał pożyczki w wysokości 500 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 50 zł, opłaty za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 190 zł. kwota odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie rat należności głównej

Nakazem zapłaty postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Szczytnie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw do nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że umowa cesji wierzytelności jest podpisana przez osoby, których umocowanie nie zostało wykazane, a zatem kwestionuje jej skuteczność. Wyciąg z załącznika nie jest dowodem na to, że rzekoma wierzytelność została objęta umową cesji.

Pozwany zakwestionował fakt zawarcia umowy pożyczki. Umowa pożyczki została zawarta jest w dniu 29.10.2015 r., powód zaś dochodzi roszczenia z umowy z dnia 24.10.2015 r. i istnienia tej umowy powinien dowieść. Pozwany zakwestionował polecenie przelewu jako niewierzytelna kopię. Ponadto nie ma on nic wspólnego z dokumentami bankowymi. Zakwestionował by numer rachunku bankowego w skazany w przelewie należała do pozwanego. Nie wiadomo jakiej umowy miałyby dotyczyć ta wpłata.

Sąd Rejonowy, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.10.2015 r. (...) Sp. z o.o. w W. i pozwany D. B. zawarli umowę ramową pożyczki. Umowa ta została zawarta z zastosowaniem środków porozumienia się na odległość, na podstawie której pożyczkodawca będzie udzielała pożyczkobiorcy kolejnych pożyczek na wnioski pożyczkobiorcy. Umowa ta określała sposób i warunki udzielania kolejnych pożyczek. Zgodnie z umową pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 500 zł, na okres 30 dni. Spłata pożyczki wraz ze wszystkimi dodatkowymi kosztami miała nastąpić do dnia 23.11.2015 r. Prowizja za udzielenie pożyczki wynosiła 50 zł. W dniu 24.10.2015 r. pożyczkodawca przelał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 500 zł.

W dniu 29.10.2015 r. pozwany podpisał umowę ramową pożyczki i odesłał ją pożyczkodawcy.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 24.10.2016 r. (...) Sp. z o.o. w W. przeniósł na powoda wierzytelności wynikające z zawartych przez cedenta umów pożyczek, w tym z umowy pożyczki zawartej z pozwanym w dniu 24.10.2015 r. w kwocie 740 zł. (dowód: dokumenty k. 12-25)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów podważających ich wiarygodność. Wezwany do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznań, nie stawiał się.

Z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów wynika, że w dniu 24.10.2015 r. pozwany D. B. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę ramową pożyczki. Umowa ta została bowiem podpisana przez pozwanego w dniu 29.10.2015 r. i odesłana przez pozwanego pożyczkodawcy. Umowa ramowa pożyczki stanowiła podstawę do udzielania przez pożyczkodawcę kolejnych pożyczek na wnioski pożyczkobiorcy. określała sposób i warunki udzielania kolejnych pożyczek, określała sposób i warunki udzielania kolejnych pożyczek. Jak ponadto wynika z dowodów przedstawionych przez powoda w oparciu o tą umowę, pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 500 zł, która wraz z prowizją miała być zwrócona do dnia 23.11.2015 r. Powód przedstawił dowód, że kwota pożyczki została przelana na rachunek bankowy pozwanego. Pozwany nie przedstawił natomiast żadnego dowodu, że rachunek bankowy, na który dokonano przelewu kwoty pożyczki nie jest jego.

W oparciu o przedstawione przez stronę powodową dokumenty należy uznać, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. w W. w stosunku do powoda z tytułu przedmiotowej umowy, na rzecz powoda. Powód przedłożył bowiem umowę przelewu wierzytelności z dnia 24.10.2016 r. w wyniku, której cedent przeniósł na powoda wierzytelności wynikające z zawartych przez cedenta umów pożyczek, a jak wynika z wyciągu z załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 24.10.2016 r., także wierzytelności z umowy pożyczki zawartej z pozwanym w dniu 24.10.2015 r. w kwocie 740 zł.

W ocenie sądu, z danych Krajowego Rejestru Sądowego dotyczących cedenta i cesjonariusza, które są danymi powszechnie dostępnymi, wynika, że umowa przelewu wierzytelności została zawarta przez osoby uprawnione do reprezentowania tych podmiotów. Przedstawiony przez powoda załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 24.10.2016 r. jest zaś wystarczającym dowodem nabycia przez powoda dochodzonej wierzytelności. Wskazany wyciąg będący wydrukiem komputerowym może przez przeszkód stanowić dowód w postępowaniu sądowym, gdyż zgodnie z art. 309 k.p.c. możliwe jest przeprowadzenie dowodu środkami niewymienionymi w kodeksie i taki warunek spełnia wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności. Rozważania te należy także odnieść do przedstawionego przez powoda dowodu przelania na rachunek bankowy powoda kwoty 500 zł w dniu 24.10.2015 r.

Należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej załączone przez powoda dokumenty zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata - pełnomocnika powoda.

Z tych też względów, w ocenie sądu należy się powodowi od pozwanego kwota pożyczki wraz z prowizją, tj. kwota 550 zł.

Zdaniem sądu nie zasługuje natomiast na uwzględnienie roszczenie powoda o zapłatę kwoty 190 zł tytułem monitów telefonicznych i pisemnych. Powód nie przedstawił żadnego dowodu by poniósł z tego tytułu koszty w dochodzonej kwocie. Natomiast postanowienia umowy określające koszt monitów należy uznać za niedozwolone klauzule umowne i zapisy umowy w tym zakresie nie wiążą pozwanego, bowiem stanowi niedozwolone postanowienia umowne, czyli niewłaściwe, krzywdzące jedną ze stron, jako klauzule generalne wyrażone w art. 385¹ § 1 k.c. W konsekwencji w przypadku zamieszczenia klauzuli uznanej jako naruszająca dobre obyczaje i interesy konsumenta, to takie postanowienie umowne uznane za niedozwolone staje się bezskuteczne i nie wiąże konsumenta, przy związaniu umową w pozostałym zakresie. Należy zgodzić się ze stanowiskiem orzecznictwa wyrażonym w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2005r., sygn. akt ICK 832/04 (opublikowanym w Biuletynie SN nr 2 z 2006), wedle którego za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, rażące naruszenie interesów konsumenta zaś za nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym. Również w rejestrze klauzul niedozwolonych Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów znalazła się klauzula wydana w oparciu o orzeczenie z dnia 6 sierpnia 2009r., sygn. akt XVII Amc 624/09 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, gdzie uznano za niedozwolony zapis, że w przypadku niewykonania zobowiązania wynikającego z umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu -13 zł, korespondencja kierowana do kredytobiorcy (zawiadomienia, upomnienia, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli bank obciąża dodatkowo Kredytobiorcę według tych samych stawek – 15 zł, wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy – 50 zł. Sąd z urzędu ustala bezskuteczność zawartych w umowie postanowień. (por. Emilia Wieczorek Komentarz do art.385¹ k.c. Lex 2010)

W tym stanie rzeczy na mocy powołanych przepisów i art. 720 k.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. Uznając, że powód wygrał sprawę w 74 %, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 74% należnych kosztów procesu, na które składa się opłata od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika powoda i opłata skarbową od pełnomocnictwa.